

РЕШЕНИЕ

№ 2520

гр. София, 15.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **11839** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс (ДОПК).

Делото е образувано по жалба на М. П. П. с ЕГН от [населено място], срещу Решение № ПИ-397/19.11.2020г. на директора на ТД на НАП, постановено по жалба срещу разпореждане за присъединяване № С200022-105-0112786/1004.2020г. на публичен изпълнител при същата дирекция.

С жалбата се иска от съда да отмени Решение № ПИ-397/19.11.2020г. на Директора на ТД на НАП, с което е потвърдено разпореждане за присъединяване с Изх.№ С200022-105-0112786/10.04.2020 г. на Главен публичен изпълнител Л. П. като неправилно и незаконосъобразно, и съдът да изпрати преписката на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., за инициране на процедура по издаване на ново разпореждане, в изпълнение на тълкуването и прилагането на закона и за произнасяне по възражението за прекратяване на изпълнителното производство по съображенията, изложени в жалбата. Иска се от съда да присъдите направените по делото разноски.

По същество се твърди, по публично изпълнително дело № 22040031499/2004г. към датата на процесното разпореждане за присъединяване с Изх.№ С200022-105-0112786/10.04.2020 г. липсвали вземания, подлежащи на изпълнение. Твърди, че вземанията, които са били предмет на изпълнителното дело - са произтичали от Наказателно постановление № 120/14.01.2004г., издадено от Столична община и от Данъчна декларация за облагане доходите на физически лица по ЗДФЛ с № 2214Р120/16.04.2007г., са били погасени по давност, като публичният изпълнител

е издал разпореждания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл.255 от ДОПК поради изтекла абсолютна погасителна давност. Дори и да не е издадено разпореждане за прекратяване, в противоречие и неизпълнение на закона, делото е следвало да бъде прекратено, тъй като за вземанията е настъпила абсолютната давност с изтичането на 2017г., която се прилага служебно. Оспорва приетото в обжалваното решение, че изпълнително дело № 22040031499/2004г. е образувано за задължения за годишна декларация по ЗДФЛ № 2205И0018365/30.04.2014г. за периода 01.01.2013-31.12.2013г., тъй като от разпореждането за присъединяване и от справката по делото, представена от ответник, било видно, че същото вземане е присъединено към образуваното изпълнително дело именно с процесното разпореждане за присъединяване Изх.№С200022-105-0112786/10.04.2020 г.

Счита, че публичният изпълнител е следвало да прекрати изпълнително дело поради липса на предмет и на основание чл.255, ал.1, т.7 от ДОПК и да издаде постановление за прекратяване на публичното изпълнително дело.

Претендира на следващо място, че вземанията са погасени по давност. Освен това за вземанията по Декларация - образец 6 № 220021003277507/30.04.2011г., подадена за периода 01.01.2010г. до 31.12.2010г. за ДОО, УПФ и ЗО, изтъква, че са погрешно декларирани, не дължала осигуровки за м. ноември 2010г., когато жалбоподателката е била в отпуск поради бременност и раждане на основание болничен лист за бременност и раждане за 45 календарни дни преди раждането. Тези вземания били погасени по давност - за период от 5 години, тъй като съгласно разпоредбите на чл. 171, ал.1 от ДОПК не били предприети изпълнителни действия.

За вземанията по данъчни декларации по ЗДФЛ № 2205И0018365/30.04.2014г. и № 2214И0027556/27.04.2011г. също счита за погасени по давност на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Претендира и издаването на разпореждането за присъединяване в нарушение на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. Ответникът - директораът на ТД на НАП - С., чрез юрк. М. оспорва жалбата изцяло, иска от съда да постановни отхвърлянето ѝ.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 -ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна преценка на оспорения акт, от фактическа и правна страна приема следното:

С оспореното по делото решение е разгледана жалба от дата 11.11.2020 г., подадена от М. П. П., срещу Разпореждане за присъединяване с изх. №С200022-105-0112786/10.04.2020 г., издадено от Л. П. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., като е прието подаването на жалбата в срок а по чл.266, ал.1 ДОПК, тъй като не били налични доказателства за датата на връчване на разпореждането.

С жалбата срещу разпореждането е направено и възражение за изтекла погасителна давност по чл.171, ал. 1 от ДОПК за задължения по Данъчна декларация с № 2205И0018365/30.04.2014 г. и Данъчна декларация с № 2214И0027556/27.04.2011 г. на идентични основания, като изложените пред съда - по първата погрешно декларирани и недължими вноски поради отпуск по болест за бременност и раждане и погасяване по давност на основание чл.171, ал. 1 ДОПК.

Ответникът е приел, и което се оспорва с жалбата до съда, че изпълнително дело №

22040031499/2004 г. образувано за дължима глоба по НП № 120/14.01.2004 г. на Столична община, и годишна декларация по ЗДДФЛ № 2205И0018365/30.04.2014г. за период 01.01.2013-31.12.2013., а с разпореждане на основание чл. 225 от ДОПК с № С160022-035-0301195/19.08.2016 г., било частично прекратено производството по изпълнителното дело за вземането по глобата, постановена с НП № 120/14.01.2004 г. на Столична община, р-н С. поради изтекла абсолютна давност на основание чл. 225, ал. 1 , т. 7 във връзка с чл. 173, ал. 2 от ДОПК.

Прието е, че с процесното разпореждане за присъединяване, било присъединено годно по смисъла на чл.209, ал.2 ДОПК изпълнително основание. Обсъдено е и издаденото Разпореждане № С200022-137-0009074/12.11.2020г. за прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на вземания по ИД №22040031499/2004г., по заявление на П. от 11.11.2020г. Със същото разпореждане било отказано прекратяването на производството поради изтекла погасителна давност за събирането на вземане по данъчна декларация с № 2205И0024401/28.04.2015 г. по ИД №22040031499/2004 г., за вземането по която давността е започнала да тече на 01.01.2016 г. и към датата на решението не е била изтекла.

В заключение е прието, че оспореното пред директора Разпореждане за присъединяване с изх. №С200022-105-0112786/10.04.2020 г. е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, в съответствие с разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 226 от ДОПК и чл. 167 от ДОПК, съдържало всички законоустановени реквизити предвидени в ДОПК, счита за неоснователни твърденията в жалбата, че изпълнителния титул е присъединен незаконосъобразно към образуваното изпълнително производство с №22040031499/2004 г., с оглед наличните доказателства по административната преписка.

Действително, както се твърди в жалбата и в писмената защита на адвоката, по процесното изпълнително дело, във връзка с което е издадено разпореждането за присъединяване, към датата на присъединяването, не са съществували други публични вземания, освен присъединените.

Това е видно от мотивите на самото разпореждане за присъединяване, независимо от спора между страните за събиране на кои публични задължения е образувано изпълнителното дело № 22040031499/2004г. срещу жалбоподателката.

Така видно от самото разпореждане за присъединяване № С200022-105-0112786/10.04.2020г. - лист 21 от делото, същото е издадено "във връзка с изпълнително дело №22040031499/2004г. по писма на ТД на НАП" образувано срещу жалбоподателката, и на основание чл.217, ал.2 от ДОПК е допуснато присъединяване на публичен взыскател в изпълнителното производство за вземания, описани подробно в таблица, като сумарно вземанията по същите са посочени за главница 14 588,87лв., лихва, 5570,71лв (, общо 20159,58. , за лихвите непосредствено под таблицата е посочено, че са изчислени към 10.04.2020г.

Също след таблицата в разпореждането за присъединяване е посочено, че "Общият размер на публичните задължения по изпълнителното, в т.ч. и присъединените с настоящото разпореждане е: Главница 14588,87лв. лихва 5570,71лв.(към дата 10.04.2020), лихвоносно вземане - 0,00лв., разноски 0,00лв."

Следователно, размерът на присъединените вземания и то също задълженията по

изпълнителното дело съвпадат. От това следва, че към датата на разпореждането за присъединяване, вземанията по изпълнителното дело без присъединените вземания, са в размер на 0,00лв., т.е. по изпълнителното дело № 22040031499/2004г. не е имало за предмет събиране на публични задължения.

Видно от разпореждането от 12.11.2020г., и както основателно се твърди в жалбата, са приети за погасени по давност, отписани и прекратено производството само за само присъединени с разпореждането за присъединяване вземания.

Видно от чл.217, ал.1 ДОПК, присъединяване се допуска "в производството по този дял", като присъединяването се допуска до изготвяне на разпределението на събраните суми. Такива данни няма в конкретния случай. В казуса по делото не се установи, че към датата на разпореждането за присъединяване - 10.04.2020г., по изпълнителното дело № 22040031499/2004г. е имало висящо производство за събиране на публични държавни вземания срещу жалбоподателката, т.е. не е съществувало производство, към което да бъдат присъединени кредитори.

Следователно, с оспореното по делото Решение № ПИ-397/19.11.2020г. на директора на ТД на НАП, е прието, че разпореждане за присъединяване № С200022-105-0112786/1004.2020г. на публичен изпълнител при същата дирекция е законосъобразно издадено в съответствие с разпоредбите на ДОПК. Допуснатото е нарушение на чл.217, ал.1 ДОПК при издаването на разпореждането, което обуславя извод за отмяна на решението и на разпореждането.

Предвид на този извод, жалбата следва да бъде уважена на първото предявено основание за незаконосъобразност, доводът по пар.29 т.4 и т.5 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, не следва да бъдат разглеждани, тъй като няма да промени изхода на правния спор.

Д. за погасяване на присъединените публични задължения по давност не следва да бъде разгледан от настоящия съд, доколкото е издадено Разпореждане № С200022-137-0009074/12.11.2020г. за прекратяване поради изтекла погасителна давност по заявление на П. от 11.11.2020г. Със същото разпореждане е отказано прекратяването на производството поради изтекла погасителна давност за събирането на вземане по данъчна декларация с № 2205И0024401/28.04.2015 г. по ИД №22040031499/2004 г. Видно от това разпореждане, в същото изрично е указана възможността за обжалването му. Следователно, по въпроса за отказ да бъдат отписани публични задължения поради изтекла давност, е бил налице дрЗу2г ред за защита - чрез оспорване на това разпореждане по реда на чл.266, ал.1 ДОПК по административен ред.

Доклото предмет на жалбата, разгледана с оспореното по делото решение не е Разпореждане № С200022-137-0009074/12.11.2020г., а разпореждането за присъединяване, то съдът не следва да разглежда възражението за изтекла погасителна давност на присъединените задължения.

При този изход на делото, съдът следва да разгледа искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателката, направено още с жалбата. Такива са за платена държавна такса 10 лв. (вносна бележка на лист - л. 31 от делото) и за адвокатско възнаграждение- 1400 лв. - договорено и платено съгласно договора за правна защита и съдействие, който служи и за разписка за плащане с подписването му - л.37 от делото. На основание чл.161, ал. 2 ДОПК, съдът като съобрази, че делото е с материален интерес - 20159,58лв. и минималните размери на адвокатските

възнаграждения по чл.8, ал.1, т.3 Наредба №1/2004г. -- е в размер на 1135 лв., то договореното възнаграждение е в размер на 1400 лв., е прекомерно, тъй като съдебното производство по делото не се отличава със значителна фактическа или правна сложност, проведено е едно съдебно заседание. Предвид на това, съдът следва да присъди на жалбоподателката сумата от 1145 лв. за разноски по делото. Национална агенция за приходите чрез ТД на НАП - С.
На основание изложеното и чл.268 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. П. П. с ЕГН[ЕИК] от [населено място], Решение № ПИ-397/19.11.2020г. на директора на ТД на НАП - С., и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Разпореждане за присъединяване № С200022-105-0112786/1004.2020г. на публичен изпълнител Л. П. при същата дирекция по изпълнително дело №22040031499/2004г. по писа на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите чрез ТД на НАП - С., да ЗАПЛАТИ на М. П. П. с ЕГН 700115650 от [населено място], сумата от 1145 (хиляда сто четиридесет и пет) лева за разноски по делото.

Решението е окончателно.

Съдия: